

JIM
THOMPSON

NOIR MASTERS

JIM
THOMPSON

UCIGAȘUL DIN MINE

Traducere din limba engleză
de Ona Frantz

 PALADIN

I

Îmi terminasem bucata de plăcintă și luasem încă o cafea când l-am zărit. Cursa de la miezul nopții ajunsese abia de câteva minute, iar el trăgea cu ochiul în restaurant printr-o fereastră aflată în capătul dinspre depou, ținându-și mâna streășină la ochi și clipind din cauza luminii. A observat că-l priveam și fața i s-a topit înapoi în umbră. Dar știam că rămăsese acolo. Știam că aștepta. În ochii vagabonzilor eram mereu o țintă ușoară.

Mi-am aprins un trabuc și m-am lăsat să alunec de pe taburetul înalt. Chelnerița, o fată nouă din Dallas, m-a urmărit cu privirea pe când îmi încheiam haina.

— Cum așa, nici măcar nu porți armă?! a spus ea pe un ton de parcă mi-ar fi comunicat o noutate.

— Nu, i-am zâmbit. Nu armă, nu baston, nimic de felul ăsta. De ce-aș purta?

— Dar ești polițist... adică ajutor de șerif. Dacă încearcă vreun borfaș să te-mpuște?

— N-avem prea mulți borfași aici, în Central City, doamnă. În orice caz, omu-i om, chiar dacă o mai ia pe căi greșite. Dacă nu-i faci rău, nici el n-are să-ți facă rău. O să asculte de glasul rațiunii.

Ea a scuturat din cap, cu ochii căsați de uimire, iar eu am pornit către ușa din față. Patronul a dosit banii primiți de la mine și a pus peste ei câteva trabuce. Mi-a mulțumit din nou că mă ocupam de fiu-său.

— S-a schimbat cu totul, Lou, mi-a zis el, rostind cuvintele oarecum lipite între ele, cum fac străinii. Rămâne acasă nopțile, o duce bine la școală. Și vorbește întruna despre tine, îmi repetă mereu ce om bun e adjunctul Lou Ford.

— N-am făcut nimic. Doar am stat de vorbă cu el. I-am arătat cât de cât că mă interesează. Oricine altcineva ar fi putut să facă atâta lucru.

— Numai tu ai făcut asta. Fiindcă ești de treabă, îi faci și pe alții să fie așa.

Era pregătit să încheie conversația cu fraza aceea, dar eu unul nu eram. M-am sprijinit cu un cot pe teighea, mi-am încrucișat gleznele și am tras îndelung și încet din trabuc. Îmi plăcea tipul – în orice caz, atât cât îmi place majoritatea oamenilor –, dar era prea bun ca să-l las în pace. Politicos, inteligent: mă dau în vânt după tipii de genul ăsta.

— Ei, îți zic eu, i-am spus pe un ton târăgănat, îți zic eu cum văd treaba asta: omul nu obține de la viața mai mult decât investește el însuși în ea.

— Ăă, a făcut el, fâțându-se pe loc, cred c-ai dreptate, Lou.

— Mă gândeam mai deunăzi, Max, și mi-a venit deodată o idee nenorocită rău. Mi-a trecut prin minte așa, din senin... băiatul îi e tată bărbatului. Așa, pur și simplu. Băiatul îi e tată bărbatului.

Zâmbetul de pe fața lui devenea tot mai crispat. Îi auzeam pantofii scârțâind în timp ce se foia. Dacă e ceva mai rău decât o pacoste pisăloagă, aia e pacostea pisăloagă sentimentală. Dar cum să-i tai macaroana unui ins drăguț și prietenos, care și-ar da și cămașa de pe el dacă i-ai cere-o?

— Cred c-ar fi trebuit să mă fac profesor la colegiu sau așa ceva, am continuat. Până și-n somn rezolv probleme. Uite, valul ăla de căldură care ne-a lovit acum câteva săptămâni. O mulțime de oameni își închipuie că din cauza arșiței e

așa de cald. Dar lucrurile nu stau așa, Max. Nu-i arșița, e umiditatea. Pun rămășag că nu știi, este?

A tușit ca să-și dreagă vocea și a îngânat ceva cum că era chemat la bucătărie. M-am prefăcut că nu-l aud.

— Încă ceva despre vreme, am spus. Toată lumea vorbește despre ea, dar nimeni nu face nimic. Până la urmă iese soarele și pe strada ta. În tot răul e și-un bine, cel puțin așa văd eu lucrurile. Adică, dacă n-am avea ploaia, n-am avea nici curcubeiele, este că am dreptate?

— Lou...

— Ei, cred c-ar fi cazul s-o șterg de-aici. Am destule treburi de făcut și nu vreau să mă zoresc. Graba strică treaba, după părerea mea. Îmi place să judec de două ori și să tai o dată.

Deja întinsesem coarda de zbârnâia, dar nu mai puteam să-l rețin. Să-i pălești pe oameni în felul ăsta este aproape la fel de plăcut precum celălalt soi de lovitură, cea adevărată. Soiul pe care m-am luptat să-l uit – și aproape că-l uitasem – până am întâlnit-o pe ea.

La ea mă gândeam când am pășit afară în noaptea răcoroasă din West Texas și l-am văzut pe vagabond așteptându-mă.

II

Central City a fost fondat în 1870, dar după mărime nu s-a putut considera oraș până acum vreo zece-douăzeci de ani. De aici se expediau o mulțime de vite și nișel bumbac; iar Chester Conway, care s-a născut aici, a făcut din el cartierul general al Companiei de Construcții Conway. Cu toate acestea însă, nu era nimic mai mult decât un spațiu măricel pe un drum din Texas. Apoi a avut loc boomul petrolier și populația a sărit la 48.000 aproape peste noapte.

Ei bine, orașul se întinde pe fundul unei văi mici, mărginite de o mulțime de dealuri. Nu era loc pentru nou-veniți, așa că aceștia s-au răspândit peste tot, cu case și cu afaceri, iar acum erau împrăștiați pe o treime din ținut. Nu e un lucru neobișnuit într-o țară aflată în plin boom petrolier, unde-s de găsit o mulțime de orașe ca al nostru, dacă vă abateți vreodată prin zonă. Orașele astea n-au o forță de poliție stabilă, doar câte un polițai sau doi. Biroul șerifului se ocupă de treburile polițienești și pentru oraș, și pentru tot ținutul.

Facem treabă bună, cel puțin din punctul nostru de vedere. Dar se mai întâmplă din când în când ca lucrurile s-o ia puțin razna, și-atunci punem de-o curățenie generală. În cursul unei astfel de curățenii generale, acum trei luni, s-a nimerit s-o întâlnesc pe ea.

— O cheamă Joyce Lakeland, mi-a spus bătrânul Bob Maples, șeriful. Locuiește la vreo șapte kilometri mai sus, pe Derrick Road, imediat ce treci de vechea fermă Branch.

Și-a luat acolo o căsuță frumușică, în spatele unui pâlc de stejari negri.

— Cred că știi locul, i-am răspuns. Damă de consumație, Bob?

— Păăi... așa așa zice, dar e cât se poate de discretă și decentă. Nu forțează nota, nici nu se dă la zilieri sau oieri. De nu mi s-ar sui în cap predicatorii ăștia de prin oraș, nu i-aș zice nici du-te mai încolo.

M-am întrebat dacă nu cumva se servea și el și am hotărât că nu. N-o fi avut el Bob Maples o minte de geniu, dar era un om corect.

— Și cum să mă port cu această Joyce Lakeland? am întrebat. Să-i zic s-o lase baltă o vreme, sau să-și vadă de drum în altă parte?

— Păăi, a spus el încruntându-se și scărpinându-și țeasta, nu-ș' ce să zic, Lou. Pur și simplu... în fine, tu du-te acolo și vezi cum stă treaba cu ea și hotărăște-te singur. Știu c-o să te porți cu duhul blândeții, pe cât de blând și plăcut ești tu în stare să fii. Și știi că poți să fii neclintit dacă-i cazul. Așa că du-te și vezi cum ți se pare. Eu o să te susțin, indiferent ce-ai de gând să faci.

Era în jur de zece dimineața când am ajuns acolo. Am oprit mașina în curte, după ce-am dat un ocol cu ea ca s-o pot scoate ușor la plecare. Nu i se vedeau plăcuțele de înmatriculare, dar nu în mod intenționat. Lucrurile pur și simplu se aranjaseră așa cum trebuia.

M-am strecurat pe verandă, am bătut la ușă și m-am tras puțin înapoi, scoțându-mi pălăria.

Nu mă simțeam prea în largul meu. Nici nu prea știam ce urma să-i spun. Om fi noi oarecum mai de modă veche, dar standardele noastre de comportament nu sunt la fel ca, să zicem, în est sau în vestul mijlociu. Pe-aici pe la noi zici „da, dragă doamnă” și „nu, dragă doamnă” la orice poartă

fustă; adică la orice e de culoare albă. Pe-aici pe la noi, dacă-l prinzi pe unul cu pantalonii în vine, îți ceri scuze... chiar dacă după aceea trebuie să-l arestezi. Pe-aici pe la noi, dacă ești bărbat, ești bărbat și gentleman, altfel nu ești nimic. Și feri-te-ar Dumnezeu să nu fii!

Ușa s-a deschis câțiva centimetri. Pe urmă s-a deschis de-a binelea, iar în prag era ea, uitându-se la mine.

— Da? a spus pe un ton rece.

Purta pantaloni scurți de pijama și un pulover de lână; părul castaniu îi era zbârlit ca o coadă de miel, iar fața nefardată îi era trasă de somn. Dar nimic din toate astea nu conta. N-ar fi contat nici de s-ar fi târât afară dintr-o troacă de porci, îmbrăcată într-un sac de pânză. Ce era al ei era al ei.

A căscat cu gura până la urechi și a întrebat iar:

— Da?

Însă eu tot nu eram în stare să vorbesc. Cred că mă holbam cu gura căscată ca un băiețuș de la țară. Asta a fost acum trei luni, mi-aduc aminte, și nu mă mai pălise boala de aproape cincisprezece ani. De când aveam eu paisprezece.

N-avea mult peste un metru jumate și patruzeci și cinci de kile și arăta cam descărnată pe la gât și glezne. Dar era-n regulă. Perfectă era. Bunul Dumnezeu știuse exact unde să pună carnea pe ea, acolo unde folosea *într-adevăr*.

— Of, Dumnezeule mare! a spus ea și s-a pus deodată pe râs. Intră. Nu obișnuiesc așa devreme dimineața, dar...

Ținând deschisă ușa de plasă, mi-a făcut semn să poftesc înăuntru. Am intrat, ea a închis și a încuiat la loc ușa.

— Mă iertați, doamnă, am spus, dar...

— Nu face nimic. Dar mai întâi trebuie să-mi fac o cafea. Tu mergi în spate.

Am străbătut un mic hol până la dormitor, ascultând stânenit cum își turna apă pentru cafea. Reacționasem ca un găgăuță. După un început ca ăsta, avea să-mi fie greu să

mă mai port cu fermitate, deși ceva îmi spunea că așa era cazul să mă port. Nu știam de ce; nici acum nu știu. Dar fusesem convins de asta de la bun început. Aveam de-a face cu o duduică care obținea tot ce dorea și puțin îi păsa ei de prețul de pe etichetă.

Ei, totuși, dă-o naibii; era doar o senzație. Se purtase în regulă și avea aici un locșor liniștit. Am decis s-o las în banii ei, cel puțin deocamdată. De ce nu? La un moment dat însă s-a întâmplat să arunc o privire în oglinda de pe comodă și imediat am știut de ce nu. Am știut că nu puteam să fac asta. Sertarul de sus al comodei era întredeschis și oglinda era ușor înclinată. Iar damele de consumație sunt o treabă, pe când damele de consumație cu pistoale sunt altă treabă.

L-am scos din sertar, un automat de calibrul .32, chiar pe când intra ea cu cafelele pe tavă. M-a fulgerat cu privirea și a trântit tava pe o masă.

— Ce faci cu ăla? s-a răstit la mine.

Mi-am deschis haina și i-am arătat insigna.

— De la poliție, doamnă. Ce faci *dumneata* cu el?

N-a zis nimic. Și-a luat poșeta din comodă, a deschis-o și a scos un permis. Fusese emis în Fort Worth, dar era cât se poate de legal. Treburile astea se respectă de regulă de la oraș la oraș.

— Mulțumit, curcane? m-a întrebat.

— Socot că-i în regulă, duduie. Și mă cheamă Ford, nu curcan.

I-am zâmbit cu gura până la urechi, dar nu mi-a răspuns la zâmbet. O nimerisem la fix cu bănuiala despre ea. Cu câteva clipe în urmă era pornită și pregătită să se culce cu mine și probabil că nici n-ar fi contat dacă n-aveam para chioară-n buzunar. Acum era chită pe cu totul altceva și, la fel, indiferent dacă eram polițist sau Hristos însuși, tot n-ar fi contat.

Mă întrebam cum supraviețuise atâta vreme.

— Isuse! a spus ea zeflemitor. Cel mai arătos gagiu pe care l-am văzut în viața mea, și te dovedești a fi un nenorocit de curcan trimis să iscodească. Cât vrei? N-am bucurii de oferit la polițiști.

Am simțit cum mă înroșesc la față.

— Cucoană, i-am spus, nu-i politicos din partea dumitale. Am venit doar să stăm puțin de vorbă.

— Imbecil nenorocit, a țipat ea. Te-am întrebat ce poștești.

— Dacă pui așa problema, o să-ți zic. Vreau să plec din Central City până la apus. Dacă te mai prind pe-aici după aia, te arestez pentru prostituție.

Mi-am trântit pălăria în cap și-am pornit spre ușă. Ea mi s-a băgat în față, blocându-mi drumul.

— Ordinar janghinos ce ești. Un...

— Nu-mi vorbi mie așa, i-am spus. Nu face asta, doamnă.

— Ba chiar așa ți-am vorbit! Și-o s-o mai fac! Ești un ordinar, un ticălos, un codoș...

Am încercat să-mi croiesc drum pe lângă ea. Trebuia să ies de-acolo. Știam ce-avea să se întâmple dacă nu ieșeam și mai știam că nu puteam permite să se întâmple. Puteam s-o omor. Putea să mă apuce iar *boala*. Dar chiar dacă n-o omoram și nu mă apuca, avea să mă stoarcă de puteri. Ea ar vorbi. Ar răcni din toți plămâinii. Iar lumea ar începe să se gândească și iar să se gândească și să-și pună întrebări despre *acea* perioadă de acum cincisprezece ani.

M-a pălmuیت cu atâta forță, încât mi-au zornăit urechile, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Se legăna întruna. Mi-a zburat pălăria de pe cap. M-am aplecat s-o ridic, iar ea m-a pocnit cu genunchiul în bărbie.

Am dat înapoi pe călcâie, împleticindu-mă, și m-am așezat pe podea. Am auzit un hohot de râs răutăcios, apoi încă unul, oarecum împăciuitor.